

A TUDOMÁNYOS FELADAT

Írta: III. Bradley Salmond
(Igaz történet alapján, magyar átdolgozás)

Ez a történet eredetileg az Amerikai Egyesült Államokban játszódott.

Berti újabb pohár homokot öntött a vödrébe. Még rengetegre lesz szüksége!

Nemsokára tudományos bemutatója lesz az iskolában. Berti egy olyan modellt készített, amely a cunami működését mutatja be. Megtudta, hogy a cunami egy hatalmas vízhullám, amelyet a tengerben bekövetkező földrengés idéz elő. Azt akarta, hogy tökéletes legyen a bemutatója. Talán még díjat is nyerhet vele!

Amikor megtelt a vödre, Berti néhány botot is összeszedett. Aztán az alagsorban talált egy műanyag ládát meg néhány picike játékházat.

Berti a ládába öntötte a homokot. Ez lesz a szárazföld. Gondosan elhelyezte rajta a házakat és a fákat. Aztán jött az izgalmas része: a víz! Miután beleönti, egy kartonlapot át tud majd tolni a vízen, hogy hullámokat keltsen.

De nagy hibát követett el. Túl sok vizet öntött bele! A házakat elöntötte a víz, pedig még nem

is csinált benne hullámot. A nedves homokból ragacos, sáros kátyvasz lett.

Berti odahívta az anyukáját a konyhából. „Most mit csináljak? Túl sok vizet tettem bele.”

„Semmi baj. Csak kezd előlről – felelte Anya. – Csináljuk együtt. Egyszerre csak kevés vizet merjünk bele.”

„Jól van.” Berti lecsüggesztette a fejét, és kiment még több homokért.

Ezúttal gondosan kimérték a megfelelő mennyiségű vizet, és úgy öntötték bele. Berti megmozdította a kartonlapot, és figyelte, ahogy a hullámok a homoknak csapódnak. Ezúttal működött!

Aztán Berti és Anya a plakátja elkészítésén dolgoztak. Elkezdett érdekes tényeket írni a cunamiról. De a szavak nem fértek rá a lapra.

„Nem akarom újra leírni az egészet!” – nyafogott Berti. A feje kezdett megfájdulni.

„Nem kell mindent újra leírni – vigasztalta Anya. – Átfogalmazhatjuk, hogy ráférjen az oldalra.”

„Mennyei Atya azt szeretné, hogy tovább próbálkozzunk.”

Berti felnyögött. A plakátja egyáltalán nem úgy nézett ki, ahogy eltervezte. „Nem akarom azt csinálni. Rosszul fog kinézni, ha a szavak nem férnek ki tökéletesen.”

„A tanulás néha nehéz – mondta Anya, és megölelte a fiút. – Időnként hibázunk. De az a fontos, hogy ne adjuk fel. Mennyei Atya azt szeretné, hogy tovább próbálkozzunk. Úgyhogy most tartsunk egy kis szünetet, és reggel majd befejezzük.”

Másnap reggel befejezték a plakátot. Nem volt tökéletes, de Bertinek már kicsit jobban tetszett.

Végül eljött a tudományos bemutató napja. Anya kitette Bertit az iskolánál. „Ne feledd – mondta –, hogy keményen dolgoztál a feladatodon, és sokat tanultál. És ez az, ami számít.”

Berti bevitte az alkotását a nagy tornaterembe. A terem tele volt bemutató alkotásokkal és plakátokkal. Az összes negyedikes ülve várta, hogy sorra kerüljenek, és bemutassák a feladatukat.

Hamarosan Bertire került a sor. A szíve hevesen vert, miközben a terem elejébe sétált. Mi lesz, ha az egész rosszul sikerül?

Berti áttolta a kartont a vízen, és megmutatta a bírácoknak, hogyan csapódnak neki a hullámok a „szárazföldnek”.

„Mi okozza ezeket a nagy hullámokat a tengerben?” – kérdezte az egyik bíró.

„A nagy hullámokat az okozza, hogy...” Berti elméje leblokkolt. „Nem emlékszem. De el tudok mondani néhány érdekes tény a cunamiról.” Felolvasta nekik a plakátján lévő adatokat.

Suli után Berti beszállt az autóba a feladatával együtt.

„Na, hogy ment?” – kérdezte Anya.

„Nem egészen úgy, ahogy akartam – felelte Berti mosolyogva. – De minden tőlem telhetőt megtettem, és tovább próbálkoztam.” ●

„A sorsunkat nem az határozza meg, hogy hányszor botlunk meg, hanem az, hogy hányszor kelünk fel, poroljuk le a ruhánkat, és lépünk tovább.”
Vö. Dieter F. Uchtdorf elder a Tizenkét Apostol Kvórumából:
Most már menni fog! *Liahóna*, 2013. nov. 55.

